

نقش سبک‌های فرزند پروری و تعارض‌های والد و فرزند در احساس تعلق به مدرسه در دانش آموزان

پسر متوسطه اول شهر بیرجند

سید روح اله حسینی^۱، سید بهنام حسینی^۲، مجتبی سلم آبادی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد، رشته مشاوره خانواده، دانشگاه بجنورد

۲- کارشناس ارشد مشاوره تحصیلی، دانشگاه علامه طباطبایی تهران

۳- کارشناس ارشد مشاوره خانواده، دانشگاه علامه طباطبایی تهران

چکیده

مدرسه و خانواده می‌تواند نقش برجسته‌ای در بهبود سلامت روانی دانش آموزان داشته باشد، بخصوص که دانش آموزان بخش اعظمی از زمان خود را در مدرسه و خانواده سپری می‌کنند. پژوهش حاضر باهدف کشف رابطه بین سبک‌های فرزند پروری و تعارض والد - فرزند با احساس تعلق به مدرسه صورت گرفته است. این پژوهش یک مطالعه توصیفی از نوع همبستگی است که جامعه آماری آن را دانش آموزان شهرستان بیرجند تشکیل می‌دهند. نتایج نشان داد که بین مؤلفه‌های تعارض والد- فرزند (استدلال، پرخاشگری کلامی و فیزیکی) با احساس تعلق رابطه معکوس و غیرمستقیمی وجود دارد. همچنین همبستگی بین مؤلفه سبک فرزند پروری مقتدرانه با احساس تعلق به مدرسه مثبت، اما بین سبک فرزند پروری سهل گیرانه و استبدادی با احساس تعلق به مدرسه ضریب همبستگی منفی است و نشان‌دهنده وجود رابطه معکوس و غیرمستقیم بین این دو متغیر است. بر اساس نتایج می‌توان گفت که هر چه تعارض والد- فرزند بیشتر شود، از احساس تعلق به مدرسه کاسته می‌شود، همچنین سبک فرزند پروری سهل گیرانه و استبدادی زمینه کاهش تعلق به مدرسه را فراهم می‌کند اما سبک فرزند پروری مقتدرانه موجب احساس تعلق بیشتر به مدرسه می‌شود.

واژگان کلیدی: سبک‌های فرزند پروری، تعارض والد و فرزند، تعلق به مدرسه